

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/129/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116203643
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1116203643.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobkyne : F. I., nar. XX.XX.XXXX, Q. XXX, proti žalovaným: 1./ Okresný súd Nitra, Štúrova č. 9, Nitra, 2./ Krajský súd v Nitre, Štúrova č. 9, Nitra, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I č. k. 16C/21/2016-485 zo dňa 22. júla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaní 1./2./ nemajú voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Zároveň rozhodol, že žalovaní 1./ a 2./ majú nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 11 , § 12 ods. 1, 2, 3, § 13 ods. 1, 2, 3 , § 16 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR , § 183 ods. 1, 2, 3, 4 C.s.p. , keď na základe vykonaného dokazovania zistil a medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, NAKA, ČVS: PPZ-629/NKA-FP-ZA-2013 z 14.05.2014 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin poisťovacieho podvodu spáchaného závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a organizovanou skupinou. Žalobkyňa bola následne uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 33Tp/38/2014 z 16.05.2014 (sudcom pre prípravné konanie Mgr. Pamelou Záleskou) vzatá do väzby. Po podaní obžaloby Okresnou prokuratúrou Levice bola trestná vec pridelená sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej a vec sa viedla pod sp. zn. 33Tk/2/2015, neskôr pod sp. zn. 33Tk/1/2016. V čase podania žaloby o ochranu osobnosti bola žalobkyňa ešte stále vo väzbe z rovnakých dôvodov. Medzi stranami ďalej nebolo sporné, že sa žalobkyňa viacerými návrhmi a sťažnosťami domáhala odňatia jej trestnej veci z Okresného súdu Nitra, podávala viaceré námietky zaujatosti voči zákonnej sudkyňi, napriek tomu jej návrhom nebolo vyhovené, zaujatosť predsedníčky senátu pre jej pomer k veci, či účastníkom konania nebola žalovanými konštatovaná, sudkyňi v rámci rozhodovania o námietkach zaujatosti nebola vytýkaná nezákonnosť v konaní. K odňatiu jej trestnej veci došlo až na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Ndt/16/2016 zo dňa 7.7.2016, ktorým bola trestná vec žalobkyne vedená na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 33Tk/1/2016 tomuto súdu odňatá a prikázaná Okresnému súdu Banská Bystrica.

1.2. Žalobkyňa sa v rámci žaloby domáhala ochrany osobnosti, písomného ospravedlnenia zo strany žalovaných a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch tvrdiac, že žalovaný 1./ prostredníctvom sudkyne Mgr. Pamele Záleskej zasiahol do jej cti, ľudskej dôstojnosti, osobného a rodinného života, keď ju niekedy v rokoch 2015 až 2016 verejne, v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní označil za kriminálničku, čím porušila zásadu prezumpcie nevinoty, vyhrážala sa jej trestom odňatia slobody v trvaní 10 rokov a zaobchádzala sa s ňou nedôstojne, a to aj tým, že sa hlavné

pojednávania konalo v miestnosti ústavu na výkon väzby. Vo vzťahu k žalovanému 2./ žalobkyňa cítila nedôveru, predpokladala zaujatosť zo strany sudcov krajského súdu s trestnoprávnou agendou z dôvodu blízkych väzieb so sudcami okresného súdu, keď poukázala na to, že sídlo Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre sú na rovnakej adrese. Žalobkyňa predpokladala, že sa v jej trestnej veci nebude rozhodovať spravodlivo. Na pojednávaní dňa 15.06.2021 už okrem namietanej sudkyne Mgr. Pamele Záleskej označila za pôvodcu zásahu do jej osobnostných práv aj sudkyňu Krajského súdu v Nitre JUDr. Matyóovú. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení označila a predložila listinné dôkazy (bod 6.1 až 6.6 odôvodnenie napadnutého rozsudku), zároveň navrhla výsluch svedkov. Žalovaní považovali tvrdenia žalobkyne za ničím nepreukázané a hypotetické, keď mali za to, že nešpecifikovala ňou tvrdený zásah do jej osobnostných práv, nekonkretizovala, kedy, kto a za akých okolností sa mal dopustiť neoprávneného zásahu, zároveň mali za to, že žalobkyňou uvádzané skutočnosti predstavujú výlučne jej subjektívne pocity, ktoré mohli vzniknúť v dôsledku jej väzobného stíhania. Na preukázanie postupu súdov v trestnej veci žalobkyne žalovaný 1./ predložil listinné dôkazy (bod 6.7 až 6.10. odôvodnenie napadnutého rozsudku) a navrhol pripojiť trestný spis Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/2/2016, ktorému bola vec Okresného súdu Nitra sp. zn. 33Tk/1/2016 pridelená, a pre prípad potreby aj spisy Okresného súdu Nitra sp. zn. 33Tp/29/2011 a sp. zn. 33Tp/13/2012. Hoci predmetné spisy, resp. ich fotokópie boli pripojené, súd nevykonal dokazovanie ich oboznámením, keď mal za to, že medzi stranami neboli sporné skutočnosti ohľadom množstva námietok, sťažností a iných žiadostí žalobkyne podaných v rámci konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 33Tk/2/2015, sp. zn. 33Tk/1/2016 a neskôr na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1Tk/2/2016, rovnako nebol sporný ani obsah jednotlivých námietok, či skutočnosť, že na Okresnom súde Nitra a Krajskom súde v Nitre jej námietkam nebolo vyhovené. Nesporná bola aj skutočnosť, že sa námietky a podnety žalobkyne a jej obhajcov prejednávali aj na Najvyššom súde SR s tým, že k odňatiu a prikázaniu trestnej veci žalobkyne Okresnému súdu Banská Bystrica došlo až rozhodnutím zo dňa 07.07.2016, t.j. po podaní žaloby. Žalobkyňa nesporeovala tvrdenia žalovaných o tom, že jej námietkam zaujatosti nebolo vyhovené, domáhala sa však ochrany osobnosti na tom základe, že sa s ňou sudkyňa zaobchádzala nedôstojne. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v priebehu konania na pojednávaní dňa 15.06.2021 vyzval žalobkyňu na špecifikáciu ňou uplatňovaného nároku, keďže zo žaloby nebolo zrejmé, kto, kedy a za akých okolností sa mal dopustiť neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv, pričom ňou uvádzané skutkové tvrdenia neboli jasné a určité a z tohto dôvodu ani žalovaní nevedeli zaujať stanovisko k ňou uvádzaným tvrdeniam. Žalobkyňa napriek poučeniu o koncentrácii konania, lehote 30 dní na predloženie vyjadrenia k veci samej a napriek tomu, že od 17.09.2021 do 20.07.2022 bola právne zastúpená, pričom právny zástupca bol nahliadnuť do súdneho spisu dvakrát (dňa 14.10.2021 a 10.11.2021), do pojednávania nariadeného na deň 22.07.2022 nepredložila žiadne vyjadrenie. Zotrvávala na podanej žalobe a žiadala jej vyhovieť.

1.3. Právny poriadok Slovenskej republiky priznáva každej fyzickej osobe tzv. osobnostné práva spočívajúce v možnosti v súlade so svojou vôľou rozvíjať a naplňovať svoje materiálne a duševné potreby, uplatňovať sa v súkromí alebo verejne, v spoločnosti, pracovne či v rodine so svojou jedinečnou osobnosťou voči ostatným subjektom s rovnakými osobnostnými právami. Tieto práva sú právnym poriadkom nielen uznané, ale aj chránené pred neoprávnenými zásahmi. Právo na ochranu osobnosti, ako základné ľudské právo, je garantované článkom 19 Ústavy SR, pričom podrobnejšie je tento článok vykonaný ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Pojmovými znakmi subjektívnych osobnostných práv sú absolútna povaha, imateriálny charakter, všeobecnosť a výlučnosť, zásadná neprevoditeľnosť, časová neobmedzenosť a nepremlčateľnosť. Pôsobia voči neobmedzenému, resp. neurčitému okruhu ostatných subjektov práva, ich predmetom sú výlučne nemajetkové hodnoty (osobnosť), patria každej fyzickej osobe "a priori" (sú prejavom ľudskej osobnosti vo vzťahu k ostatným subjektom, t.j. či fyzickým alebo právnickým osobám) s rovnakým právnym postavením, výlučné oprávnenie nakladať počas celého života v medziach určených právnym poriadkom s jednotlivými stránkami svojej osobnosti patrí fyzickej osobe, nemožno ich scudzovať, deliť od ich nositeľa, upínajú sa na fyzickú osobu po dobu jej fyzickej existencie v spoločnosti (sú časovo neobmedzené počas života fyzickej osoby), sú nezdediteľné (netvorí predmet dedičstva), sú nepremlčateľné, rovnako aj neprekludovateľné a nemožno ich postihovať exekúciou. Špecifickosť subjektívnych osobnostných práv spočíva v ich predmete, ktorým je priamo osobnosť človeka, fyzickej osoby v jej celistvosti. Právo na ochranu osobnosti (subjektívne rýdzo osobné, resp. osobnostné právo) Občiansky zákonník upravuje ako jednotné právo (doslovné znenie "fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti"). V dôsledku toho je treba jednotlivé práva, ktoré v tomto jednotnom rámci vznikajú, chápať ako práva čiastkové, líšiace sa navzájom vzťahom k rôznym hodnotám, stránkam osobnosti, avšak vychádzajúcim z osobnosti tvoriacej fyzickú a mravnú jednotu. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy

(viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 z 17.02.2011). Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že a) došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti, b) tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach, c) medzi konaním neoprávneného zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmom je vzťah príčinnej súvislosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne (kumulatívne). Esenciálnou zákonnou hmotnoprávnou podmienkou (*conditio sine qua non*) pre vznik osobitných občianskoprávných sankcií v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka je teda aj objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo čo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby; tento znak je daný, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, nie je významná subjektívna stránka, teda to, ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky. V tejto súvislosti hodno vysvetliť, že objektívne spôsobilé zasiahnuť do chránených osobnostných práv je také konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. Vzhľadom na to, že právna úprava ochrany osobnosti je založená na objektívnom princípe, nevyžaduje sa, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel priamy alebo nepriamy, alebo neobstarlivosť či už vedomá alebo nevedomá. V dôsledku toho môže byť uvedený znak daný aj v prípade mimovoľného konania alebo konania zo žartu a napokon aj konania v dobrej viere, pri ktorom si konajúci neuvedomuje objektívnu spôsobilosť svojho konania zasiahnuť do osobnosti inej fyzickej osoby (napríklad aj vtedy, ak je osobne presvedčený o pravdivosti ním prednesených nepravdivých skutkových tvrdení o niekom inom). K porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením nepripustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. V prípade, ak sú v kritike na charakterizovanie určitých javov a osôb použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak je obsah kritiky neprímeraný posudzovanému konaniu kritizovaného a vyplýva z nich úmysel znevážiť, či uraziť kritizovanú osobu (tzv. intenzívny exces), ide o neprímeranú kritiku, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/222/2019).

1.4. Súd prvej inštancie poukázal nato, že žalobkyňa sa domáhala ochrany osobnosti, tvrdiac, že sa k nej sudkyňa Mgr. Pamela Záleská neustále správala nevhodne, urážlivo sa vyjadrovala na jej adresu a adresu jej rodiny, nevraživo a zaujato postupovala voči nej takým spôsobom, ako by už bola právoplatne odsúdená, teda nerešpektovala zásadu prezumpcie neviny. Tvrdila tiež, že sa uvedená sudkyňa počas prípravného konania, na verejnosti, v pojednávacej miestnosti viackrát vyjadrila tak, že žalobkyňa a jej rodina nikdy legálne nepodnikali a všetky nákladné vozidlá im slúžili výlučne na účel poisťovních udalostí. Z rozprávania sa žalobkyňa dozvedela, že ju známi a kamaráti nazývajú kriminálničkou. Vo vzťahu k žalovanému 2./ žalobkyňa necítila dôveru, predpokladala zaujatosť aj sudcov krajského súdu, zároveň mala za to, že žalovaný 2./ odobril uvedené konanie a správanie žalovaného 1./. Prvoinštančný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žalobu je nutné zamietnuť pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobkyne. Žalobkyňa nekonkretizovala, kedy, kde a akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do jej osobnostných práv, či daný zásah bol neoprávnený, či došlo k vzniku ujmy, resp. objektívnej možnosti vzniku ujmy, ani to, či medzi konaním neoprávneného zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmom je vzťah príčinnej súvislosti. Žalobkyňa nepreukázala, že zo strany žalovaných došlo k zásahu do jej osobnostných práv, nepreukázala žiadny zásah, toľž nie neoprávnený a z tohto dôvodu súd nevzhladol ani príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a nemajetkovou ujmom. Žalobkyňa žalobu založila na svojich subjektívnych pocitoch, ktoré sa v tom čase zmiešavali s trestným stíhaním, so skutočnosťou, že bola vo väzbe, odlúčená od rodiny a jej námietkam, či sťažnostiam nebolo vyhovené. Z dôvodu existujúcich vzťahov medzi sudkyňou a jej obhajcami vyslovila obavy o nestrannosť sudkyne, pričom hypoteticky predpokladala aj následnú zaujatosť krajského súdu, teda žalovaného 2./, vo vzťahu ku ktorému rovnako neuviedla, čím mal žalovaný 2./ zasiahnuť do jej práv, akým rozhodnutím, či akým spôsobom a už vonkoncom nepreukázala, kedy sa to malo stať. V žalobe vo všeobecnosti odkázala na literatúru ohľadom ochrany osobnosti, pričom žiadny zásah zo strany žalovaných nekonkretizovala, a to napriek výzve súdu a dostatočného časového priestoru na uvedenie skutkových tvrdení vo vzťahu k namietanému zásahu do jej osobnostných práv. Práve naopak, uviedla, že sa z rozprávania dozvedela, že ju za kriminálničku označili kamaráti a známi. Žalobkyňa navrhla vykonať dokazovanie výsluchom

svedkov - sudcov Okresného súdu Nitra, Krajského súdu v Nitre s trestnoprávnou agendou, ako aj obhajcov, súd však dokazovanie nevykonal vzhľadom na absenciu špecifikácie zásahu do osobnostných práv žalobkyne a v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Súd poukazuje na to, že povinnosťou strany sporu je v žalobe uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, na preukázanie ktorých predloží listiny, resp. navrhne dokazovanie. Za danej situácie, kedy žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti odvodzovala od konania sudkyne, ktorá ju mala v neurčitý čas - niekedy v rokoch 2015 a 2016 označiť za kriminálničku, nebolo možné vykonať dokazovanie navrhnutým spôsobom. Každý dôkazný prostriedok má slúžiť na preukázanie konkrétnej spornej skutočnosti a nie na preukázanie hypotetického tvrdenia, či subjektívnych pocitov. Z návrhu na vykonanie dokazovania množstvom svedkov vyplýva, že žalobkyňa mienila výpoveďami svedkov vyhľadávať tie informácie, ktoré sama napriek výzve súdu nevedela predložiť a zdôvodniť.

1.5. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 C.s.p.), nie strán sporu. Súd mal za to, že v rámci konania bola zachovaná rovnosť zbraní, a to aj s poukazom na to, že obe strany sporu boli už podľa Civilného sporového poriadku vyzvané na vyjadrenie sa k žalobe a vyjadreniu žalovaných, uvedenie rozhodujúcich skutočností na ich obranu, pripojenie listín, na ktoré sa odvolali a označenie dôkazov na preukázanie ich tvrdení. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vóli strán sporu, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana v závislosti od jej procesného postavenia plniť od začiatku sporu v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania, samozrejme v zmysle poučenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou, v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. Ustanovenie § 150 C.s.p. zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu - povinnosť tvrdiť a na dané tvrdenie predložiť dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť (dôkazné bremeno). Povinnosť strany sporu uviesť skutkové tvrdenia a označiť dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť sa vzťahuje na všetky skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Ide teda o tie právne skutočnosti, ktoré spôsobia vznik jej nároku alebo zánik jej povinnosti (skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku, žalovaného prostriedkami procesnej obrany). Dôsledkom toho, že tvrdenie nie je preukázané (resp. súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Uniesť dôkazné bremeno potom znamená produkovať také dôkazy, ktoré vedú k vysokej pravdepodobnosti uvedeného tvrdenia. Vzhľadom na vyššie uvedené, kedy žalobkyňa neuniesla bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno a nepreukázala kumulatívne splnenie podmienok na ochranu osobnosti, súd žalobu zamietol.

1.6. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 20.07.2022 a následne na pojednávaní dňa 22.07.2022 žiadala o odročenie pojednávania nariadeného na deň 22.07.2022 z dôvodu, že odvolala plnú moc udelenú jej právnomu zástupcovi a zároveň potrebovala čas na ustanovenie nového právneho zástupcu, odovzdanie a prevzatie spisového materiálu a na prípravu na pojednávanie pre nového právneho zástupcu. K veci samej nevedela čo dodať, apelovala na potrebu konzultácie s advokátom. Súd žiadosti žalobkyne o odročenie pojednávania nevyhovel, o čom ju upovedomil listom zo dňa 20.07.2022. Súd prvej inštancie považoval za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že žaloba bola súdu doručená dňa 19.02.2016, napriek tomu žalobkyňa nevedela (a to ani v čase, kedy bola právne zastúpená) objasniť a špecifikovať skutkové tvrdenia vo vzťahu k ňou uplatnenému nároku, tvrdenému zásahu do jej osobnostných práv. V predmetnej veci súd prvýkrát nariadil pojednávanie na deň 03.03.2020, ktoré však bolo odročené bez meritórneho prejednania veci z dôvodu účasti žalobkyne na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Banská Bystrica. Ďalší

termín pojednávania bol určený na deň 27.11.2020, žalobkyňa však ešte dňa 21.09.2020 doručila súdu žiadosť o odročenie pojednávania na neurčito s poukazom na jej zdravotný stav a pandemickú situáciu. Súd ju následne poučil o možnosti zastúpenia v konaní advokátom alebo Centrom právnej pomoci, zároveň ju upozornil na ustanovenie § 183 ods. 2 C.s.p.. Žalobkyňa opätovne žiadala o odročenie pojednávania nariadeného na deň 27.11.2020, a to z dôvodu poskytnutia primeraného časového priestoru na vyhľadanie právnej pomoci, súd jej žiadosti vyhovel. Pojednávanie bolo otvorené dňa 15.06.2021, bolo však odročené za účelom poskytnutia možnosti žalobkyňi špecifikovať ňou uplatnený nárok v dodatočnej lehote. Hoci žalobkyňa v lehote určenej súdom žiadne vyjadrenie nedoručila, dňa 02.08.2021 žiadala súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie s poukazom na to, že o predmetnom spore konzultovala s advokátom z Nitry, prostredníctvom ktorého mienila doručiť vyjadrenie. K ustanoveniu právneho zástupcu (už z Bratislavy) nakoniec došlo až dňa 17.09.2021 s tým, že žalobkyňa z uvedeného dôvodu žiadala o odročenie pojednávania nariadeného na deň 24.09.2021. Súd jej žiadosti opätovne vyhovel. Následne však pojednávanie nariadené na deň 23.11.2021, deň 15.02.2022, deň 29.03.2022 a deň 17.06.2022 boli odročené z dôvodov na strane právneho zástupcu žalobkyne (praceneschopnosť, Covid 19) alebo žalobkyne. Súd preto listom zo dňa 17.06.2022 vyzval právneho zástupcu žalobkyne na preukázanie, že žalobkyňa odôvodnene trvá na jeho osobnej účasti na pojednávaní, na jeho osobnom zastúpení a nesúhlasí so substitúciou v prospech tretích osôb, a to napriek tomu, že v rámci plnej moci udelenej mu ako právnemu zástupcovi v predmetnej veci zo dňa 17.9.2021 žalobkyňa súhlasila s udelením substitučnej plnej moci tretím osobám. Súd zároveň upozornil právneho zástupcu na skutočnosť, že v predmetnej veci dochádza k sústavnému odročovaniu pojednávania z dôvodov na strane žalobkyne a jej právneho zástupcu. Poukázal tiež na to, že ani kolízia pojednávania, ani prípadné splnomocnenie nového alebo ďalšieho právneho zástupcu žalobkyňou, prípadne úplná zmena právneho zástupcu nepredstavuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, a preto nebude prihliadať na ďalšie návrhy na odročenie pojednávania z týchto dôvodov. Odročenie pojednávania z dôvodov na strane právneho zástupcu totiž neguje princíp efektívneho vybavenia vecí bez zbytočných prieťahov a legitímne záujmy nielen strany, ktorú zastupuje, ale aj protistrany, a vedie k vyvolaniu zbytočných prieťahov. Vzhľadom na vyššie uvedené súd už pojednávanie nadriadené na deň 22.07.2022 na žiadosť žalobkyne neodročil, keďže jediným dôvodom na odročenie pojednávania malo byť odvolanie plnej moci právneho zástupcovi a vyhľadávanie nového právneho zástupcu, a to krátko pred pojednávaním. Súd mal za to, že skutkové tvrdenia, ktoré odôvodňujú žalobou uplatnený nárok, strana sporu nevie nahradiť ustanovením si právneho zástupcu, pretože sa pokiaľ strana sporu sama nevie rozpamätať na konkrétnu, časovo ohraničenú situáciu, kedy malo dôjsť k zásahu (neoprávnenému) do jej osobnostných práv, právny zástupca bez pomoci strany sporu nevie nahradiť rozhodujúce tvrdenia. Súd v neposlednom rade poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej "dôležitosť dôvodov, ktorými účastník odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia, posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu, a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania. Aj keď účastník konania vo svojej žiadosti uvedie dôvod, inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je účastníkom konania uplatnený k procesnej obštrukcii s cieľom bezdôvodného predlžovania občianskeho súdneho konania. Ak účastník konania nepreukáže existenciu objektívnych skutočností brániacich mu zvoliť si advokáta v primeranej lehote po riadnom doručení predvolania na pojednávanie, nie je možné akceptovať udelenie plnej moci advokátovi v krátkom čase pred termínom pojednávania, príp. v deň pojednávania ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a nedochádza tak k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (viď R 24/2016)." Žalobkyňa ako strana sporu, ktorá bola dokonca od 17.09.2021 riadne právne zastúpená, je zodpovedná za to, že si včas zvolí nového advokáta, na druhej strane je advokát zodpovedný za prevzatie zastúpenia a poskytnutie včasnej právnej pomoci na nariadenom pojednávaní. Súd preto konanie žalobkyne, kedy krátko pred pojednávaním odvolala plnomocnenstvo a žiadala o odročenie pojednávania za účelom ustanovenia nového právneho zástupcu, považoval za obštrukčné.

1.7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. O výške náhrady trov konania potom rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nevykonaním navrhnutých dôkazov sťažil jej dôkaznú pozíciu, čo malo za následok neunesenie dôkazného bremena. Poukázala na odôvodnenia

napadnutého rozsudku na strane 11 a nato, že navrhla pripojiť k vedenému konaniu trestný spis Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. ITk/2/2016 (trestná vec bola odňatá Okresnému súdu Nitra sp. zn. 33/Tk/I/2016), spisy Okresného súdu Nitra sp. zn. 33Tp/29/2011 a 33Tp/13/2012. Fotokópie predmetných spisov boli pripojené k súdному spisu vedeného v tejto veci ale súd dokazovanie oboznámením pripojených spisov nevykonával. Ďalej uviedla, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa bola obvinená z obzvlášť závažného zločinu poisťovacieho podvodu. V danej trestnej veci bola žalobkyňa vzatá do väzby sudcom pre prípravné konanie. Dňa 12.10.2015 podal prokurátor obžalobu na Okresný súd Nitra, keď konanie bolo vedené pod sp. zn. 33Tk/2/2015 a následne pod sp. zn. 33Tk/I/2016, bolo pridelené na rozhodnutie sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej a práve táto sudkyňa mala svojim urážlivým vyjadrením zasiahnuť do jej osobnostných práv. Žalobkyňa podala viaceré námietky zaujatosti voči sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej. Dožadovala sa aj odňatia trestnej veci Okresnému súdu Nitra a jej prikázanie inému súdu. K odňatiu trestnej veci prišlo na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 6Ndt/16/2016 dňa 07.07.2016. Prvoinštančným súdom muselo byť zrejmé, že sudkyňa Mgr. Pamela Záleská mala zasiahnuť svojim výrokom do osobnosti žalobkyne v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. u 33Tk/2/2015 a 33Tk/I/2016. Malo sa tak stať niekedy v období rokov 2015 až 2016. Sudkyňa Mgr. Pamela Záleská nazvala žalobkyňu kriminálničkou pri rozhodovaní o žiadosti žalobkyne o prepustení z väzby. Svedkom tejto udalosti bol okrem iného aj

JUDr. Jaroslav Šášik, ktorý bol obhajcom žalobkyne. Obhajca JUDr. Jaroslav Šášik podal viacero námietok zaujatosti smerujúce proti sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej. Tieto sú súčasťou pripojeného spisu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33Tk/2/2015 a 33Tk/I/2016. Práve v týchto námietkach zaujatosti je presne špecifikovaný zásah do osobnostných práv žalobkyne. V prípade oboznámenia sa s týmto spisom by prvoinštančný súd zistil kedy, kde a akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Súd by dostal odpoveď na všetky otázky, ktorých nezodpovedanie predstavovalo neunesenie dôkazného bremena žalobkyne. Prvostupňový súd sa nemusel oboznamovať s celým spisovým materiálom. Postačilo by oboznámenie sa s námietkami zaujatosti vypracovanými obhajcom JUDr. Jaroslavom Šášikom. Navyše o týchto skutočnostiach mohol vypovedať pán JUDr. Jaroslav Šášik v procesnom postavení svedka. Žalobkyňa takýto výsluch navrhla, no súd ho nevykonával. Rovnako súd postupoval aj pri návrhoch na výsluch ďalších svedkov. Okrem iných osôb išlo aj o ďalších obhajcov žalobkyne. Výsluchu obhajcov žalobkyne by nebránila ani povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Povinnosť mlčanlivosti je právom klienta a následnou povinnosťou obhajcu. Žalobkyňa mohla oslobodiť svojich obhajcov od povinnosti zachovávať mlčanlivosť. Na obhajcov žalobkyne by sa následne nevzťahoval zákaz výpovede. Súd podľa názoru žalobkyne pochybil zamietnutím výsluchov svedkov a oboznámením sa s pripojeným spisovým materiálom. Nevykonaním navrhnutých dôkazov prišlo k nespravodlivému sťaženiu dôkazného bremena žalobkyne do takej miery, že táto nemohla uniesť dôkazné bremeno. Navyše sa takýmto postupom prvoinštančný súd neodôvodnene vzdialil od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

2.1. Ďalej žalobkyňa svoje odvolanie odôvodnila tým, že vyjadrením sudkyne prišlo k zásahu do princípu prezumpcie neviny. Orgány činné v trestnom konaní ako aj súdy sú povinné rešpektovať zásadu prezumpcie neviny. Pokiaľ nebola osoba právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu uznaná za vinnú, nemožno sa o nej vyjadrovať ako o osobe vinnej zo spáchania určitého skutku. Oslovenie „kriminálnik“ jednoznačne nasvedčuje tomu, že sa osoba mala dopustiť trestnej činnosti. Použitie tohto oslovenia pred vyhlásením právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu je porušením zásady prezumpcie neviny. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo/1413/2012 a mal zato, že porušenie princípu prezumpcie neviny bolo objektívne spôsobilé vyvolať neprípustný zásah do jej osobnostných práv.

3. Žalovaný 1./ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol preskúmať, či bolo odvolanie podané včas v zmysle C.s.p. a v prípade ak áno tak sa v výrokom rozsudku stotožnil. Žalobkyňa bola ešte dňa 15.06.2021 na pojednávaní uložená povinnosť špecifikovať jej uplatnený nárok a vyjadriť sa k námietke nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných. Žalobkyňa opakovane až do rozhodnutia súdu jasne svoj nárok nešpecifikovala ani nezdôvodnila. Žalovaní tak nemali možnosť sa k uplatnenému nároku vôbec vyjadriť. Pripojený spis, či výpoveď svedka, je len dôkaz potvrdzujúci, alebo negujúci nárok žalobcu. Zo spisu či „len“ z celej námietky zaujatosti z iného spisu nie je možné záväzne vyvodiť špecifikáciu nároku v civilnej žalobe. Z uvedených dôvodov navrhol odvolanie žalobkyne zamietnuť, ak bolo včas podané.

4. Žalovaný 2./ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobkyňa podané odvolanie odôvodňuje argumentáciou, ktorá je subsumovateľná pod jediný odvolací dôvod, a to odvolací dôvod vymedzený v § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., ktorý spočíva v tom, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tejto súvislosti je podstatné, že v odvolaní žalobkyňa namieta výlučne nevykonanie tých navrhnutých dôkazov, ktorými malo byť preukázané, že Mgr. Pamela

Záleská, konajúca v danej trestnej veci žalobkyne ako zákonná sudkyňa žalovaného 1./, mala zasiahnuť do ochrany osobnosti žalobkyne. Teda, žalobkyňa v podanom odvolaní namieťa vadu v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, ktorou má trpieť napadnutý rozsudok v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému 1./ Vo vzťahu k žalovanému 2./ žalobkyňa žalobou uplatnený nárok vyvodzovala z iného skutkového základu (rozhodovacej činnosti žalovaného 2./ a spoločného sídla žalovaného 2./ so žalovaným 1./). Žalobkyňa v žiadnej časti podaného odvolania nevyvedla žiadnu vadu konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku a ani žiadnu vadu (skutkovú ani právnu) napadnutého rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému 2./ Žalovaný 1./ a žalovaný 2./ tvorili pritom v prejednávanej veci samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 C.s.p., keďže z príslušného hmotnoprávneho vzťahu (v danej veci upraveného v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, obsahom ktorého sú aj nároky z porušenia práva na ochranu osobnosti) má žalobca samostatný žalobou uplatnený procesný nárok (hoc nedôvodný) vo vzťahu ku každému zo žalovaných. Vzhľadom na to, že žalobkyňa napriek absencii jediného odvolacieho dôvodu ktorý by smeroval voči tej časti žalobu zamietajúceho výroku, ktorý smeruje voči žalovanému 2./, sformulovala odvolací návrh tak, že sa ním domáha zrušenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, sú splnené podmienky na to, aby odvolací súd o odvolaní žalobkyne vo vzťahu k žalovanému 2./ rozhodol tak, že odvolanie žalobkyne proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie sa v rozsahu, v ktorom sa domáha jeho zrušenia aj vo vzťahu k žalovanému 2./, podľa § 386 písm. d) C.s.p. odmieta. Ako totiž žalovaný 2./ už uviedol, voči tej časti rozsudku, ktorou bola žaloba žalobkyne zamietnutá voči žalovanému 2./, odvolanie žalobkyne neobsahuje jediný (prípustný) odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 C.s.p., pričom tento po uplynutí lehoty na podanie odvolania už nemožno podľa § 365 ods. 3 C.s.p. ani doplniť.

4.1. Napriek uvedenému žalovaný 2./ záverom pre úplnosť uviedol, že napadnutý rozsudok v časti, v ktorej ním súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému 2./ považuje za vecne správny. Žalobkyňa totiž naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného 2./ za neoprávnený zásah do ochrany osobnosti upravenej v Občianskom zákonníku (z ktorého žalobkyňa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok) nielenže nepreukázala, ale kvalifikovanými ani netvrdila. Vo vzťahu k nemu žalobkyňa svoj nárok vyvodzovala v žalobe tvrdení o tom, že žalovaný 2./ mal svojou rozhodovacou činnosťou odobrovať zásahy do ochrany osobnosti žalovaným 1./ a z toho, že žalovaný 2./ mal rovnaké sídlo ako žalovaný 1./ Samotná rozhodovacia činnosť žalovaného 2./ ako súdu, v rámci ktorej nedošlo k žiadnemu excesu (pričom existenciu takéhoto prípadného excesu žalobkyňa v konaní ani netvrdila a o to viac ani nepreukázala) však nie je neoprávneným zásahom do ochrany osobnosti žalobkyne. Zodpovednosť žalovaného 2./ za neoprávnený zásah do ochrany osobnosti žalobkyne rovnako nezakladá ani to, že má rovnaké sídlo so žalovaným 1./, ktorého zákonná sudkyňa podľa tvrdení žalobkyne mala neoprávnene zasiahnuť svojimi výrokmi do ochrany osobnosti žalobkyne.

5. Žalobkyňa v replike uviedla, že zotrúva na svojich argumentoch uvedených v odvolaní a žiadal rozhodnúť v zmysle jej odvolacieho petitu. Súd podľa jej názoru sťažil jej dôkaznú pozíciu nevykonaním navrhnutých dôkazov. Žalobkyňa mala za to, že zásah do jej osobnostných práv špecifikovala dostačujúcim spôsobom umožňujúcim súdu vykonať dokazovanie. Nevykonaním navrhnutých dôkazov prišlo k nespravodlivému sťaženiu dôkazného bremena žalobkyne do takej miery, že táto nemohla uniesť dôkazné bremeno. Navyše sa takýmto postupom prvoinštančný súd neodôvodnene vzdialil od želanej a nožnej miery zistenia skutkového stavu.

6. Žalovaní 1./,2./ nevyužili svoje právo a dupliku nepodali.

7. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

9. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu je nutné jednoznačne uzavrieť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval

ustanovenia § 11, § 12, § 13, § 16 Občianskeho zákonníka, čl. 19 Ústavy SR, § 183 C.s.p. ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby, že žalobkyňa neunesla bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno; nepreukázala kumulatívne splnenie podmienok na ochranu osobnosti a ňou tvrdené skutočnosti o neoprávnenosti zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery podrobne a detailne vysvetlil (pozri odseky 13. až 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje.

11. Žalobkyňa namietala nevykonania navrhovaných dôkazov trestných spisov Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/2/2016, Okresného súdu Nitra sp. zn. 33Tp/29/2011 a 33Tp/13/2012 a výsluchmi svedkov - sudcov a obhajcov (pozri odsek 2.). Súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu veci ako je tomu aj v tomto prípade. Súd prvej inštancie vykonanie navrhnutých dôkazov (oboznámenie pripojených trestných spisov) považoval za neúčelné z dôvodu, že medzi stranami neboli sporné skutočnosti ohľadom množstva námietok, sťažností a iných žiadostí žalobkyne podaných v rámci trestných konaní, nebol sporný ani obsah jednotlivých námietok, či skutočnosť, že na Okresnom súde Nitra a Krajskom súde v Nitre jej námietkam nebolo vyhovené a rovnako skutočnosť, že sa námietky a podnety žalobkyne a jej obhajcov prejednávali aj na Najvyššom súde SR s tým, že k odňatiu a prikázaniu trestnej veci žalobkyne Okresnému súdu Banská Bystrica došlo až rozhodnutím zo dňa 07.07.2016, t.j. po podaní žaloby. V rozpore so zásadou hospodárnosti považoval súd prvej inštancie aj vykonanie dôkazu výsluch svedkov vzhľadom na absenciu špecifikácie zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Postup prečo súd prvej inštancie navrhované dôkazy nevykonal v rozsudku odôvodnil (pozri odseky 9. a 13. napadnutého rozsudku) so záverom ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaných dôkazov nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012, v dôsledku čoho odvolacia námietka o nevykonaní navrhnutých dôkazov nie je spôsobilá privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

12. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že vyjadrením sudkyne prišlo k zásahu do princípu prezumpcie nevinu, keď porušenie tohto princípu bolo objektívne spôsobilé vyvolať neprípustný zásah do jej osobnostných práv (pozri odsek 2.1.).

12.1. Prezumpcia nevinu je jednou zo základných zásad trestného konania (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku). Jej účelom je chrániť každého, kto bol obvinený z trestného činu, pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom. Jej hlavným účelom je chrániť obvineného pred akýmkoľvek súdnym rozhodnutím alebo inými výrokmi príslušných úradných osôb, ktoré sa rovnajú vysloveniu jeho viny, bez toho, aby bola táto predtým preukázaná v súlade so zákonom. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri posúdení otázky či došlo k zásahu do princípu prezumpcie nevinu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prejednávanej veci. Žalobkyňa nekonkretizovala, kedy, kde a akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do jej osobnostných práv tým, že sudkyňa ju označila za „kriminálničku“, či daný zásah bol neoprávnený, či došlo k vzniku ujmy, resp. objektívnej možnosti vzniku ujmy, ani to, či medzi konaním neoprávnene zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmovou je vzťah príčinnej súvislosti, keď navyiac sama uviedla, že z rozprávania sa dozvedela, že ju aj známi a kamaráti nazývajú „kriminálničkou“. Žalobkyňa žalobu

založila na abstraktných tvrdeniach a svojich subjektívnych pocitoch čo priamo vylučuje, aby boli predmetom dokazovania. Samotné subjektívne tvrdenie, že vyjadrením sudkyne prišlo k zásahu do princípu prezumpcie nevinoty, ktoré žalobkyňa v konaní ničím nepreukázala nie je možné hodnotiť ako neoprávnený protiprávny zásah do jej osobnostných práv, keď povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno zaťažujú dotknutú fyzickú osobu t.j. žalobkyňu, ktorá si túto povinnosť nesplnila a preto ani tieto dôvody odvolania žalobkyne nie sú spôsobilé dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku, keďže nebolo preukázané, že by zo strany konajúcej sudkyne nebola rešpektovaná prezumpcie nevinoty žalobkyne.

13. Ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal keď v odvolaní len zotrvala na všetkých argumentoch ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalobkyne uvedenými v replike (pozri odsek 5.) keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní a v prípade nových námietok na tieto odvolací súd nemá prečo prihliadať a to s poukazom na ustanovenie § 373 ods. 4 C.s.p. podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobkyne je nedôvodná z dôvodov uvedených vyššie.

14. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobkyne nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní 1./2./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovaným 1./2./ aj vzhľadom na ich postavenie v konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaní 1./2./ nemajú voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).